

tilegne sig et bredt, „folkeligt“ Væsen. Navnlig efter at han havde været ovre i Sandinge, var der — syntes hun — kommen et Skær af seminaristisk Selvgodhed over hans Tale og hele Optræden. Han havde faaet en vis kluntet Maade at ironisere paa, naar han talte om hendes Toiletter og orkesløse Liv, og hun fandt ham ganske uudholdelig med hans evige, belærende Foredrag.

Hun følte i det hele en dyb Lede ved Tilværelsen, nedtryktes for hver Dag mere af en uendelig Sørgmodighed. For at blive lidt opmuntret var hun for nogen Tid siden taget ind til København, som hun ikke havde besøgt i det sidste Par Aar. Men ogsaa hertil havde Melankolien fulgt hende. Hun vidste ikke, om det skyldtes Øjeblikkets Stemning hos hende, men hun fik en Fornemmelse af, at Bondskheden ogsaa dérinde begyndte at fejre Triumfer paa alle Omraader. Om det saa var Butikkernes Vindusudstillinger, syntes de hende med deres smagløse Godtkøbsvarer udelukkende beregnede paa Almuen. Det forekom hende, at al fornem Smag var ved at forsvinde fra Verden; Literaturen beskæftigede sig med lutter Bønder og Haandværkere; Kunstnerne paa Charlottenborg-Udstillingen syntes alle at have forelsket sig i Motiver som „I en Bondestue“, „Grise paa en Mødding“, „En Skomager